

Тубе Јансон

Шта је онда било?

Препевала Славица Агатоновић

Одисеја • Мина

2007

Иде Мутин издалека,
носи канџу џуну млека.
Шумот иде, мноґо жури,
сѣрах га џера, кући жури.
Већар шуми и завија,
џамне гране све савија.
У шуми се скроз страчило.
ЗНАШ ЛИ ШТА ЈЕ ОНДА БИЛО?

На крај шуме прачне сџиже,
Мулин срећан главу диже,
у цвећу где сунце сија,
сџојалима одмор љрија.
У, гле, шта то нешто вири!
Као љућољак се шири
димњак к'о из неке бајке.
– ТО ЈЕ КУЋА МОЈЕ МАЈКЕ! –
узбуђено Мулин рече,
џа џоћрча џреко џрече.
Скакуће кроз цвеће чило.

ЗНАШ ЛИ ШТА ЈЕ ОНДА БИЛО?

Портрет
нестале
мале Ми

То мамина кућа није,
нећо Мимла сузе лије,
на бурету старом седи,
поквашену блузу цеди.
Кроз сузе се тужно жада:
– Сестра Ми ми нестала сада! –
Мутин каже: – СЛУШАЈ, СТАНИ!
МИМЛО ДРАГА, СУЗЕ МАНИ,
САКРИЛА ЈЕ ХУЉА НЕКА,
У БУРЕТУ МОЖДА ЧЕКА!
ТАКО МИ СЕ УЧИНИЛО. –
ЗНАШ ЛИ ШТА ЈЕ ОНДА БИЛО?

Када главе протолуше
(јер дно буре нема више),
не нађоше Ми ни тјано.

Му Гафсара седи само.
На обали реке мале
тјанца рибу к'о од шале.

Рашигујана режи: – Бриши!
Зашто нисте мало тиши!? –
– Дођи брзо, – Митла жури,
– угришће нас, боље жмури! –
Шта се тјо у шјилји скрילו?
ЗНАШ ЛИ ШТА ЈЕ ОНДА БИЛО?

Нема пале Ми ни п̄апо,
дува, п̄уџињи неѣресѣано,
п̄ишѣи, вуче, све се п̄уши,
Мимли косу разбаруши.

Око њих, куд п̄оѣлед крене,
ГОЛЕМЕ су сѣрпе сѣене.

Торе-доле, п̄уџа ниѣде.

Муминџу се куџи иде.

– МИМЛО! – рече – ЗНАШ ЛИ ГДЕ СМО?

СВОЈЕ КУЋЕ НЕ ВИДЕСМО!

ИЗАЂИ НА СУНЦЕ МИЛО! –

ЗНАШ ЛИ ШТА ЈЕ ОНДА БИЛО?

Тамо Хетул кућу сјрема.
(Ни за Божић лејше нема!)
Тејих чисти, сав се сија,
чишћење му сјрашно прија.

БУЧНА ЦЕВКА усисава,
оде Мутин, каква сјрава.
Млеко, Митла за њим лејше,
све у црево њад улејше!
Мрак је доле, грозно, хладно,
прашњаво и врло љадно.
Оде Митла, за нол млеко.
Мутина је сјрах зајек'о,
мату зове узалудно,
мале нема, баш је чудно...